

TUNA SERİM

Beyaz Atlı Prens
**CEM
SULTAN**

DESTEK YAYINLARI: 1169
EDEBİYAT: 366

TUNA SERİM / BEYAZ ATLI PRENS CEM SULTAN

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Ayşe Engez
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Kasım 2019
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-694-3

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

TUNA SERİM

Beyaz Atlı Prenses
**CEM
SULTAN**

*Onca ıstıraptan sonra şu sözü söyler
Cem Sultan: "Cenneti Tanrı yarattı, cehennemi insanlar."*

YAZAR HAKKINDA

Hukuk eğitimi gördü. Gazeteci, televizyoncu, radyocu, yazar. Gazeteciliğe *Tercüman* gazetesinde başladı. Daha sonra *Tercüman İnci* ekini çıkardı. Burada önce muhabir, ardından da yazışleri müdürü olarak görev aldı. 1974 yılında Metin Erksan'ın TRT için çektiği Ahmet Hamdi Tanpınar'ın eserinden uyarlanan *Geçmiş Zaman Elbiseleri* filminin senaryosunu yazdı. 1981 yılında genel yayın yönetmeni olarak *Hayat* dergisini çıkardı, aynı yıl *Ses* dergisinin genel yayın yönetmenliğini ve *Hayat Resimli Roman*'ın editörlüğünü üstlendi. 1986'da Karacan Yayınları'na geçip *Kadın*, *THY Magazin* ve *Pop Bravo*'nun genel yayın yönetmenliğini yaptı. 1992'de televizyona transfer olup Kanal 6'da Türk televizyonlarındaki ilk tartışma programı "Stüdyoda Buluşalım"ı hazırlayıp sundu. Kanal D'nin açıldığı yıl "Canlan Biraz" adlı kadın magazin programını hazırladı. 1995 yılında Nedim Saban'la birlikte Kanal D'de "Tartışma Büyüyor" programını hazırladı ve sundu. 1996'da Kanal D'de "Açık Kapılar" tartışma programını hazırladı ve sundu. 1997-2008 yılları arasında İstanbul FM ve Radyo 34'te dört değişik program sundu. 1997'de Show TV'de "Kadının Sesi" programını hazırlayıp sundu. 1997-1999 yılları arasında Kanal 9'da bire bir program "Açık Görüş", toplu tartışma "Medyametre" ve "Stüdyoda Buluşalım" programlarını hazırladı ve sundu. 2001-2002 yılları arasında Medical Channel'da "Yaşamda Kalite" ve "Cerrah Çelebi'nin Anıları" programlarını hazırlayıp sundu.

2001'de *Medya Karıncaları*, 2002'de *Beni Terk Etti*, 2004'te *Tek Bacaklı Kızıl Balerin*, 2005'te *İki Kişilik Aşk Olmaz*, 2007'de *Söyleyemediğim Tek Şey*, 2010'da *İhanet Geliyorum Der mi?*, 2011'de *Bencil Kadınlar Maço Sever*, 2012'de *Kalbimin Kızıl Saçlı Bacısı-Piraye*, 2013'te *Bir Yalnız Adam*, *Naciye Sultan*, *Enver Paşa ve Dehşet Dolu Bir Yüzyıl*, 2014'te *Feride*, 2016'da *Zübeyde Hanım ve Oğlu*, 2018'de *Aşktan da Üstün*, 2019'da *Nâzım'ı Öldürmek* adlı romanları yazdı. Aynı yıl *Nâzım'ı Öldürmek* sahneleneceği için romanı tiyatroya uyguladı.

-1-

Başlangıç...

Doğduğu gün yazılan bir kader.

Efsaneye dönüşmek, masal olmak, en önemlisi nesilden nesile anlatılmak...

Efsane, halkın kahramanı; kimi aşkı uğruna dağları deler, kimi çöllere düşer, kimi hakkını almak için savaşır ama yaşamı zehirlenir, acılarda boğulur ve halkın dilinde yaşadıkları anlatıla anlatıla ölümsüzlüğe ulaşır.

Cem Sultan bir efsane, yüzyıllardır dilden dile dolaşiyor. Ona masal kahramanı diyemeyiz, masallar mutlu biter, Cem mutlu sona ulaşamadı.

Adı yalnızca Cem, ömrü, mutlulukları, umutları, aşkları, hayalleri de adı gibi kısa.

Gerçekliği tartışılır on yedi gün süren sultanlık ona yakışmıştı, bu yüzden halk onu “Sultan” diye andı, Osmanlı’yı yöneten padişahlardan biri olamayışı kimseyi ilgilendirmede, çünkü o gönüllerin sultanıydı.

Farklıydı; yakışıklı, sarışın, mavi gözlü; şairdi, kibardı, mütevazı; savaşçıydı, ok atmada, mızrak sallamada, kapıştığı pehlivanı yere devirmede... Gücü, çevresini saran, bir çiçeğe dadanan arılar gibi sonuna kadar onu takip eden şair, bilimadamı,

felsefeci dostlarını hayrete düşürürdü, ama o ne şiiirden, ne bedensel gücünü artırmaktan, ne de dostlarından vazgeçiyordu. Hepsinin ötesinde babası gibi olmanın hırsları yatıyordu yüreğinde, Osmanlı'yı yönetecek, fetihleriyle babasının oğlu olduğunu anlayacaktı herkes. Bunları söze dökmese de yalnız değildi, şair dostları zaten iktidardan başkasını ağızlarına almıyorlardı.

Çarpıcı görüntüsünü bir gören unutamazdı, adı bile diğer sultanlara benzemedi, yalnızca Cem, önünde uzun yakıştırmalar, benzetmeler, uyarlamalar yok, üç harften oluşan ismi onu tüm Osmanlılardan ayırıyor. Cem'i tanıyanlar çocuksu yanını kaybetmediğini söylüyorlar, acılar içinde koskoca bir erkek olduğunda bile çocuk kaldı, belki onu bu kadar çekici yapan da iri vücuduna gizlenen çocuk ruhuydu.

Cem efsane, ünü sınırları aşmış, yalnız İstanbul'da, Anadolu'da değil Avrupada da halk şairleri diyar diyar dolaşp onu anlattılar. Sürgündeki diyarlarda Zizim diyorlar, Batılılar için Cem yok, talihsiz şehzade Zizim var.

Cem Sultan'ın yaşam öyküsünü herkes farklı anlatıyor, çünkü efsaneler halkın hayalinde büyür, hayal güçleri onu hiç gitmediği yerlere götürür, rüzgâr olur, bulut olur oradan oraya konar. Cem de öyle, bu yüzden yaşamı her ağızda, her diyarda farklı; ortak olan isyanı, bir de çektiği acılar.

Ülkesini yönetemese, babası büyük Türk padişahı Fatih Sultan Mehmet'in tahtına oturamasa da uluslararası ilişkilerde, Avrupa'nın kuruluşunda, savaşlarında, paraya boğulmasında, ülkesinin başarıya ulaşmak için kılıç gücünü bırakıp para gücüne sığınmasında büyük rol oynamış. Acılı yaşamı hilekâr Roma'nın, paragöz din adamlarının, gözü yükseklere, hırs içindeki kralların on yılı aşkın süre pazarlıklarına neden olmuş. Pek çok seveni, sevmenin ötesinde ona adeta tapanı karanlıklar içinde öldürülmüş, gidenlerden bir daha haber alınamamış.

Cem denince akla gelen, dünyanın en büyük tahtı için başkaldırı, oysa onun yaşamı gitgide yalnızlaşmakla, kederle, umutsuzlukla, karşılıksız aşklarla donanmış.

Yaşamı yüzlerce kere yazılmış, şairler şiirler döktürmüşler, ozanlar kasabadan kente dolaşip onu anlatmışlar. Bazen aşklar karışmış öykülerine, bazen de gizlice doğan bebekler.

Ölümü bile farklı anlatılıyor, bazıları zehirlendi diyor, Papa Borgia'nın adı tarihe zehirci katil diye geçiyor, bazıları kahırdan öldüğünü söylüyorlar. Hangisi doğru, bilen yok.

Onun çarpıcı görüntüsü Avrupalı resamlara ilham vermiş, kimi yüzünü Cem Sultan olarak çizmiş, kimi beyinlerindeki Türk düşmanlığından, babası Fatih Sultan Mehmet'in yarattığı korkudan ötürü azizeleri okla öldüren bir avcı olarak resmetmiş.

Kim ne derse desin, hangi masalı anlatırsa anlatsın Cem Sultan'ın öyküsü yüzyıllardır dilden dile dolaşiyor; efsane olmuş, dinleyenlerin, okuyanların yüreklerini yakıyor.

Edirne sarayında bir fırtına

*“Nefs ü mal ile nola kılsam cihanda ictihad
Ham-ü lillah var gazaya sad-hezaran rağbetim.”*

*(Nefsimi ve malımı dünyada feda etsem ne olur?
Hamt olsun, yüz binlerce gazaya rağbetim var.)*

Fatih Sultan Mehmet (Avni)

22 Aralık 1459, Edirne'nin soğuk rüzgârı değdiği yeri keşiyor, ama güneşte bir parlaklık var, umut veriyor, çünkü ışık umut demek, hayat demek.

Haremağalarından biri seke seke padişahın yanına yaklaşıyor, tek arzusu ayak sesinin duyulmaması, ama tahta döşemeler bastıkça gıcırıyor. Gülmek saygısızlık... Ciddi olacak da, dudakları ona ihanette, kapanmıyor bir türlü. Kolay mı hünkâra büyük müjdeyi vermek?...

Camdan dışarıyı, ufukları gözleyen Sultan Mehmet ayak seslerini duysa da dönüp bakmıyor, o bir hakan, isterse bakar, istemezse bakmaz.

Haremin gece siyahı yüzlü ağası padişahın başını çevirmesini, ona bakmasını bekliyor. Bir devri kapatıp, bir yeni devir açan Fatih Sultan Mehmet'in bu kadar yakınında olmak korkuyla karışık bir telaş yaratıyor. Sessizce kendinden yana dönmelerini bekliyor.

Mehmet orta boylu, hatta kısa da denebilir, fakat bakan karşısında bir dev görüyor. Arkasında bıraktığı yirmi sekiz yıla iki yüz zafer sığdırmış. Ama en önemlisi kendisini cennette Peygamber'e koşu yapacak bir fetih, İstanbul'un alınışı... Savaşta savaşa koşarken hiç kaybetmemiş, zafer onun tanrısı, bir Allah'a, bir de zafere inanıyor. Bedeni sanki dört köşe, eni boyu bir, bu da onu güçlü kılıyor. Kimse deviremez, kimse yaklaşamaz, kimse gözünün içine bakamaz, kimse onun karşısında kazanacağını hayal edemez. Alnı geniş, çok geniş, sanki karışla ölçülecek gibi, gözleri iri, çevresini uzun ve sık kirpikler çevirmiş. Burnu bir kartal gagasını andırır kıvrımda... Hemen dikkat çekiyor. Ağzı küçük, altdudağı ileriye doğru fırlamış, böyle bir dudak başkasında olsa rahatlatır, ama onda öyle kararlı duruyor ki, bakanı korkutuyor. Sakalı seyrek, kızılımsı, yüzüne kızarmış bir ifade veriyor, korku uyandırıcı bir görünüm kazandırıyor. O dönemde korku da bir kazanım; önce korkutacaksın, şöhet, zafer, yönetmek, dediğini yaptırmak ancak korkutarak mümkün. Buna karşılık benzi soluk, sarıya yakın ama kızıl sakal, soluk benzi değiştiriyor. Omuzları dik, geniş; omuzlar kısa ve

kalın boynuyla orantı sağlıyor. Bacakları en zayıf noktası, nıkrıs (gut) illeti yüzünden devamlı şiş, geniş şalvarı çarpık, şişmiş, eğrilmiş bacaklarını gizliyor.

Mehmet birden dönünce haremağası yıldırımla vurulmuş gibi gözlerini indiriyor. Bakmak, doğrudan bakmak Batılıların Büyük Türk dediği Sultan Mehmet'in yüzünü görmek büyük kusur, kusurdan öte suç. Ağanın elleri bacakları titriyor ama Mehmet onunla ilgili değil, günün bu saatinde karşısına çıkan adamın vereceği önemli haberi bekliyor.

Sultanın sesi çok güçlü, duyanı titretecek kadar:

“Hangi haberi getirdin, söyle bakalım?”

Ses o kadar yüksek ki diğer odalardan duyuluyor. Saray o varken sessizlik içinde, başka ses duyulmuyor.

Haremağası kekeliyor.

“Sultanım, bir erkek evladınız doğdu.”

Bu kadar.

Haremağası, kısır ağa ödül bekliyor. Kaç kişiye nasip olmuş bir padişaha erkek evladının doğduğunu haber vermek?

Dar pencereden giren ışık değişiyor, güneşli Edirne'yi bulutlar kaplıyor, öyle kararıyor ki ortalık neredeyse göz gözü görmeyecek.

Mehmet önüne bakıyor, bedeninde titreme var, yine de sabit, gücü sayesinde titrese de sabit kalabiliyor.

Haremağasının aklında kırk tilki, hepsi başka yönde, biri orada, diğeri burada, diğeri geriye dönmekte, ama birini tutacak, onu hediyeye boğacak!

Hediyeye boğulmak düşüncesi ağanın bacaklarındaki gücü tüketiyor.

Sarayda boğulmak sıradanlaşmış, belki o da zamansız geldi diye boğdurulur!

Siyah ağanın gözünde daha önce gördüğü boğulmalar, dilin dışarıya fırlaması, uzaması, uzaması...

Yine de umutsuz değil.

Padişah hazretleri Çiçek Hatun'u sever, ondan oğlu olunca sevinçten katılaştı; olamaz mı?

Ya da eşine vereceği hediyeyi düşünüyor, yine de asıl önemli olan müjde bahşişi!

Belki çıkacağı sefere yeni doğan bebeğini de götürür, adını Zafer koyar, bebekler savaş alanlarına götürülme de o başkalarından farklı: Sultan Mehmet'in ne yapacağı belli mi?

Adamın aklında kırk tilki, kıpırdamadan bekliyor. Onun işi müjdeyi vermek, verdi, şimdi sıra sultanda.

Mehmet'in bedenindeki titreme neden sonra duruyor, kaşları çatılıyor, haremağası Hasip yere baksa da değişimi takipte, bu özelliği yıllar yılı çalışarak kazandı, bakmadan görmek, temas etmeden hissetmek; şu anda beyninde bir fırtına var. Kötü şeyler yaklaşıyor, Sultan Mehmet fokur fokur kaynıyor, fokurtu başkasına ulaşmasa da onun kulaklarında, hediyeyi unutup bir yerlere gizlenmeli, ama yerinden kıpırdarsa boynu bile gidebilir.

Birden şimşek çakıyor, şöyle böyle değil, ışığın gücünden her yer aydınlanıyor, ardından büyük bir patlama, bu kadar şiddetli şimşek ancak böyle bir patlama yaratır.

Edirne'deki sarayın ahşap döşemesi gümbürdüyor.

Bir homurtu çıkıyor Sultan Mehmet'in dudaklarından, bir öfke patlaması gibi. Birden harekete geçiyor, haremağası zor kaçıyor önünden.

Homurtu söylenmeyle karışarak artarak devam ediyor.

Ne dediğini anlamak olanaksız, yine de hissediyor.

Herkes korku içinde...

Cihan fatihi, dolambaçlı koridorlarda şaşmadan, hızını kesmeden, tökezlemeden, temposunu düşürmeden koşarsa, saray da sarsılır, dünya da. Hizmetliler, o yanlarından geçerken engel

oluşturmamak için duvarlara yapıyor, gözlerini kapatıyorlar. Saraya yeni getirtilen kızlar gözkapaklarını kapatmakla yetinmiyor, elleriyle yüzlerini örtüyor, Sultan Mehmet'e bakarlarsa yanacaklarını düşünüyorlar. Ses getiren adımları, gülmeyen yüzü, karşı konulmaz sözleriyle bir dev izlenimi yaratıyor. Dev değil, uzun boylu bile değil... Batılılar ona Büyük Türk diyorlar, en tepeden, en alt tabakaya kadar adını kim duysa titremeye başlıyor. Yenilmez olduğuna inanıyorlar, Papalık onun şeytani güçleri olduğunu söylüyor, şeytan korkutucudur, o yüzden Sultan Mehmet de korkutucu! Buna karşılık Müslüman tebaa ona hayran, onlar da Mehmet'in yenilmezliğine inanıyor, galiba Hıristiyanlarla Müslümanların onun hakkındaki düşüncelerinde tek ortak noktası bu, yenilmezliği, ama Doğu ona hayranlıkla bakıyor, Allah'ın sevdiği bir kul, cennette Peygamber'e komşu olacak. Batı ise tam tersi, "şeytan" diyor. Şeytanla ermiş arası Mehmet o anda hiçbirini düşüncecek durumda değil. Bir oğlu daha olmuş, ona koşuyor, ama yüzündeki ifade oğlu olan bir babaya benzemiyor.

Odanın kapısını yumruklar gibi açınca loğusa yatağındaki Çiçek Hatun dehşetle yerinden doğruldu. Karşısında hem eşi hem de koca Osmanlı'nın yenilmez sultanı Mehmet var.

Genç kadının yanakları pembeleşiyor, Osmanlı topraklarına girmeden bunu hayal ediyordu, Mehmet'e eş olmak, ona bir oğlan doğurmak. Çiçek Hatun Sırp asıllı, bir soylunun kızı, ama şeytan diye tanımlanan sultanı o yıllarda hayal etti, babası ülkesinin çıkarları için onunla evlenmesi gerektiğini söyleyince karşı çıkmadı, üstelik o sözden sonra İslam dinini öğrendi, bir Müslüman köleden ders aldı, yalnız İslam yetmeyeceği için, bir parça da Türkçe konuşmalıydı. Ona da çalıştı, fazla değil, çünkü üç ay sonra gelin oldu. Sultan Mehmet alacağı topraklardan bir gelin istemişti, ama kızı gördüğünde

dili tutuldu, yaşamı boyunca böyle mavi gözler görmemişti, ona bakınca ilkbaharda açan mavi çiçekleri hatırladı ve Çiçek adını beraber oldukları ilk gece taktı.

Çiçek Hatun, hamileliği süresince Allah ona bir erkek evlat versin diye dua etti. Sonunda arzusuna kavuştu, bebek bedeninden kopup ebelerin ellerinde hayata ilk çığığını atarken hayallere dalmıştı, yavrusunu Sultan Mehmet'e nasıl uzatacağını düşünüyordu. Coşkulu aşk gecelerinde bile sultanında göremediği bir gülümsemeyle karşılaşacaktı; bundan büyük mutluluk olur mu? Zaten dinini değiştirir, Türklerin dilini öğrenir, hatasız konuşmaya çalışırken de bunun için çabalamıştı, sultanı ona bir kere gülmeli. Haremdeki kadınlardan hiçbiri onu gülerken görmemiş, hele yaşlı Satı Kadın buna hiç inanmıyor. "Gülmez o, bekleme sakın" diyor, ama Çiçek Hatun inanıyor, ona öyle güzel bir erkek çocuk doğuracak ki, yüzüne bakan ışıklar içinde kalacak, o ışık Sultan Mehmet'in yüzünü aydınlatacak, gözleri kamaşacak ve gülecek!

Çiçek Hatun cariyenin kucağındaki bebeği incitmekten çekinerek kucağına alıyor, beşiğine yatırıyor. Aslında isteği onu sultanın kucağına vermek, ama o istemeden bir şey uzatmak, uzatılan bebek bile olsa saygısızlık.

Beşikteki bebek babasına gülerken bakıyor, daha doğarken gülmeyi kavramış; mavi gözlerini annesinden almış, başındaki teller sarı, ipek gibi.

Sultan Mehmet oğluna bakarken gözleri kamaşıyor, çocukta ışık var, üstelik dışarı fırlak altdudağını, Osmanlı burnunu babasından almış. Savaşlara, en kanlı mücadelelere gözünü kırpmadan giren Mehmet'in yüreğinde bir yer sızlıyor, canını acıtıyor. Çocuk gülüyor, daha yaşamı tanımadan gülmek...

Kararmış Edirne havasında ışık saçan, çevresini aydınlatan bir bebek.

Mehmet şaşkın, hisleri ve yapmak istedikleri iki ayrı yöne dağılmış.

Çiçek Hatun'a bakan gözleri öfkeli, sesi sert, acımasız:

“Neden bir kız doğurmadın?”

Çiçek Hatun donmuş kalmış, sesi çıkmıyor, elleri terliyor.

Sultan Mehmet kendine geliyor, duyguları ve isteği aynı yolda. Zaten hep böyle oldu.

Güçlü parmakları beşiğe uzanıp oğlanı kavırıyor, havaya kaldırdığında Çiçek Hatun umutlu, kulağına adını fısıldayacak diye.

Ama hayır!

Mehmet çocuğu havaya kaldırınca haykırıyor.

“Bir erkek daha; bu şanssızlık getirecek, neden doğdun sen, neden kız olmadın?”

Bebek mavi gözlerini odanın tavanına dikmiş, sesi çıkmıyor.

Sultan Mehmet kundaklı bebeği kaldırıp odanın diğer yanına fırlatıyor.

Aynı anda bir şimşek daha çakıyor, ilkinden daha parlak, ardından gök gürlüyor, gümbür gümbür, sanki çocuğun düşüşünü anlatıyor.

Bebek havada gidip duvara çarpıyor. Yere düştüğünde annesi üç şey fark ediyor. Biri kan, yanağında kanlı bir iz var, diğeri çarpmanın şiddetinden olacak gözleri şaşkı bakıyor, üçüncüsü göğün gürültüsü, sanki dünyaya bebeğin şanssızlığını ilan ediyor.

Kadın başını çevirdiğinde padişah gitmiş. Yüreği yanarak bebeği yerden alıyor, bebek çığlık çığlığa, şaşkılaşmış gözüyle annesine ağlıyor. Çiçek Hatun evladının kokusunu içine çekerken gözlerinden yaşlar boşanıyor. Ağlasa da kimse duymuyor.

Sonradan Müslüman olan cariyeye şaşkın, şaşkınlıktan istavroz çıkarıyor, din değiştirdiğini bile unutmuş. Gözlerini aç aç mırıldanıyor.

“Bu bir uğursuzluk, çocuğun geleceği acı olacak.”

Işıklar içinde bir şehzade

*“Nefs ü mal ile n'ola kılsam cihanda ictihad
Hamdülillah var gazaya sadhezaran rağbetüm.”*

*(Benliğimi ve malımı dünyada feda etsem ne olur?
Allah'a hamt olsun, var Allah yolunda savaşmaya yüz bin
rağbetim.)*

Fatih Sultan Mehmet (Avni)

Saray dedikodularında Cem Sultan'ın doğumu ve babasıyla ilk karşılaşması böyle... Doğru mu, değil mi; koskoca İstanbul Fatih'i, Cihan Sultanı İkinci Mehmet üçüncü erkek evladını yere vurarak mı karşıladı? Belli değil, ama anlatılanlara göre Sultan Mehmet odadan çıkmadan yağmur kara dönmüş, bir anda Edirne'yi kaplamış, üstelik yerler beyaza boyanırken gökyüzü siyahmış!

Başka anlatımlar da var, bazı tarihçiler Cem doğduğunda Sultan Mehmet'in seferde olduğunu, onu çok sonra gördüğünü anlatıyorlar, ama onlar da doğan çocuktan memnun olmadığını söylüyorlar.

Nedeni...

Kimi çok sevdiği oğlu Mustafa'dan sonra yeni bir evlada ihtiyacı yoktu diyor, bazıları da üç kardeşin taht kavgasına gireceklerini bildiği için Cem'i istemediğini söylüyor.

Efsane budur işte, halkın beyni durmadan yazar.

Sonrası güzel.

Sultan Mehmet bu güzeller güzeli, ışıklı oğlunu sevmiş, kulağına ezan okuyarak adını koymuş, ona Cem demiş. Üstelik üç oğlunun sonuncusu onun olgunluk yaşına denk geliyor. Çiçek Hatun doğum yaptığında sultan yirmi sekizinde, oysa diğer oğullarında çok genç, Bayezid, o on beş yaşındayken dünyaya gelmiş, sevgili oğlu Mustafa ise on sekiz yaşındayken.

Yeniden Cem'e dönelim...

Işıklar içindeki çocuk aslında Sultan Mehmet'in rüyalarındaki çocuk. Akıllı, söz dinliyor, yanına hangi hocayı yerleştirse kaçmıyor, diğer çocuklar ders yerine oyun isterken, o hocaların peşinde, bir cümle öğrenebilmek için bütün sevimliliğini ortaya koyuyor. Beş yaşına geldiğinde babasının yazdığı şiirleri ezberliyor, akşam oldu mu sarayın koridorlarında dolaşıp bunları okuyor. O dönemde baba savaştan savaşa koşmakta, oğluyla fazla ilgisi yok, zamanı da yok. Zaten diğer iki oğluna da zaman ayıramamış. Mehmet son derece ciddi, çocuklarla oynamak, onlara sevgi göstermek... Bunları kendine yakıştıramıyor, bir fatihin işi fethetmek, önünde direnecek ülke bırakmamak, çocuklarla eğlenenler kendine benzemeyen adamlar, zaten onların ne fatih olma ne de ordulara kumanda etme gibi bir isteği var.

Sultan Mehmet'in gülmeyen yüzünün ardında, Avrupa, Anadolu, Akdeniz, Afrika ve Asya üzerine planlar var. Hepsini alacak, tek düşmanı zaman, bu yüzden iki savaşı birlikte yürütüyor, çoğuna kumanda ediyor, gözü ordusunda, kumandanlarından, iyileri bulup daha önemli konulara sevk edecek, onlara